

† Papež Benedikt XV.

Ni še tako dolgo, ko je naša mlada Jugoslavija izgubila prvega očeta združene države SHS, kralja Petra. Dne 22. jan. t. l. so pa zvonovi vsega katoliškega sveta naznanjali, da je vsemodri Bog poklical k sebi najvišjega poglavarja Kristusovega kraljestva na zemlji: papeža Benedikta XV.

Pokojni sv. oče je zasedel prestol svetega Petra ter obenem dosegel prvo čast in dostojanstvo na zemlji uprav v usodnih dneh, ko se je razpalil ogenj svetovne vojne. Žalostni, obupni in pretresljivi so bili tisti časi; od jeseni l. 1914. naprej. Kdo je bolj želel in kdo si je bolj prizadeval, da bi se čimprej polegel svetovni vihar morilne vojne kot uprav sveti oče Benedikt XV., namestnik božjega Kneza miru! Četudi je imel kot vladar svete Cerkve polno dela in težkih bremen, je bila vendarle prva njegova skrb, da je poslal toplo pisano okrožnico poglavarjem vseh v vojni zapletenih držav ter jih je rotil, naj skoraj sklenejo mir in prenehajo s prelivanjem krvi. Koliko gorjâ bi bilo prihranjenega svetu, zlasti pa nesrečni Evropi, če bi bili odgovorni voditelji poslušali proseči glas cerkvenega poglavarja!

Skoraj zaman so bili vsi ponovni opomini in dobropremišljeni nasveti. Ker to prizadevanje ni veliko izdalo, je lajšal sveti oče bedo vojnim ujetnikom ter jih podpiral z obleko in darovi; poleg tega je pa — rekel bi — vse žrtvoval za vojne sirote. Potrkaval je zanje na dobra srca vsega katoliškega sveta in spravil skupaj do 14 milijonov lir. Od te vsote je došlo pol milijona lir tudi sirotam v Jugoslaviji.

Kot zvesti in vdani otroci svete katoliške Cerkve smo spoštovali in ljubili v pokojnem papežu tudi mi ne le svojega vrhovnega duhovnega očeta in namestnika Kristusovega, marveč tudi izredno modrega in preudarnega najvišjega cerkvenega kneza, ki je imel gorško srce za vse, zlasti za trpeče, betež-

nike, siromake, vojne ujetnike in sirote. Z iskrenim sočutjem se je spomnil celo gladujočih otrok v Rusiji, četudi so povečini pravoslavne vere; poskrbel je, da so prejeli nedavno 50 vagonov riža.

Ni čuda, če so † papeža Benedikta XV. čislali radi te vseobsežne očetovske ljubezni in dobrotvornosti tudi drugoverci in celo mohamedanci. Tako so n. pr. prebivalci Carigrada postavili Benediktu krasen spomenik, ki je bil odkrit dne 11. decembra min. leta.

Nam otrokom katoliške Cerkve je njen poglavar v prvi vrsti vidni namestnik Kristusov in zastopnik božje postave; nam je papež najvišji duhovnik, ki mu je izročena skrb za naše duše in ki s školi in mašniki nadaljuje delo odrešenja Kristusovega. V papežu, pa tudi v vsakem duhovniku vidimo Kristusovega namestnika, zato pravi sv. Janez Krizostom: »Kdor časti mašnika, časti Kristusa.« — Ljubezen in vdanost do svete Cerkve, pa hvaležnost za dar prave vere terja od nas, da se v molitvah združujemo za večni mir in pokoj papeža, in da hkrati priporočamo dobremu Bogu lađo svetega Petra, to je sveto Cerkev, da bo lažje zmagovala številne viharje.

Pokojni sveti oče je gotovo že prejel plačilo pri Bogu za svoje neutrudno delo in za svojo obsežno dobrodelnost, saj je božji Učenik sam zaklical: »Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli«; toda molitev mladih src za papeža in za sveto katoliško Cerkev je Bogu posebno draga in dopadljiva.

Ob nagli smrti papeža Benedikta pa si pokličimo tudi v spomin ono svarilo: »Smrt pobira, ne izbira«. Naj doseže kdo tudi najvišjo slavo, ki je možna na zemlji, smrt mu ne prizanese. Ob kronanju papeževem zažgo tri kosmiče prediva, zraven pa zakličejo: »Sveti oče, tako mine svetna slava!« Ta obred je pomenljiv za papeža, opozarja pa tudi nas, da na zemlji ne najdemo stalne sreče. »Nimamo tu stalnega mesta, temveč iščemo prihodnjega«, kjer se bo vera spremenila v blaženo gledanje.